

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS (EU) 2018/2002 IRÁNYELVE**(2018. december 11.)****az energiahatékonyságról szóló 2012/27/EU irányelv módosításáról****(EGT-vonatkozású szöveg)**

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 194. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére ⁽²⁾,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽³⁾,

mivel:

- (1) Az energiaszükséglet csökkentése egyike „A stabil és alkalmazkodóképes energiaunió és az előretekintő éghajlatpolitika keretstratégiája” című, 2015. február 25-i bizottsági közleménnyel létrehozott, az energiaunióra vonatkozó stratégia öt dimenziójának. Az energiahatékonyságnak a teljes energiaellátási láncban – beleértve az energiatermelést, -szállítást, -elosztást és -végfelhasználást – történő javítása kedvező hatást fog gyakorolni a környezetre, javítani fogja a levegőminőséget és a közegészséget, csökkenteni fogja az üvegházhatásúgáz-kibocsátást, az Unión kívülről származó energiainporttól való függőség csökkentése révén javítani fogja az energiabiztonságot, csökkenteni fogja a háztartások és a vállalkozások energiaköltségeit, hozzá fog járulni az energiaszegénység enyhítéséhez, valamint nagyobb versenyképességet, több munkahelyet és az egész gazdaságra kiterjedő megnövekedett gazdasági tevékenységet fog eredményezni, ezáltal javítva a polgárok életminőségét. Ez összhangban van az energiaunió keretében tett uniós kötelezettségvállalásokkal és az Egyesült Nemzetek Éghajlatváltozási Keretegyezménye Felelősek 21. Konferenciáját követő, az éghajlatváltozásról szóló 2015. évi Párizsi Megállapodással ⁽⁴⁾ (a továbbiakban: a Párizsi Megállapodás) létrehozott globális éghajlatvédelmi menetrenddel, amely arra irányuló kötelezettségvállalást tartalmaz, hogy az iparosodás előtti szinthez képest a globális átlaghőmérséklet növekedését jóval 2 °C alatt kell tartani, és törekedni kell a hőmérséklet-növekedésnek az iparosodás előtti szinthez képest 1,5 °C-ra való korlátozására.
- (2) A 2012/27/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁵⁾ az energiaunió felé történő haladás egyik eleme, amelynek keretében az energiahatékonyság önálló energiaforrásként kezelendő. Az „első az energiahatékonyság” elvet figyelembe kell venni a kínálati oldalra és az egyéb szakpolitikai területekre vonatkozó új szabályok kialakításakor. A Bizottságnak biztosítania kell, hogy az energiahatékonyság és a keresleti oldali reagálási mechanizmusok a termelési kapacitással azonos hangsúlyt kapjanak. Az energiahatékonyságot minden, az energiarendszer tervezéséhez kapcsolódó döntés és finanszírozási döntés meghozatala során figyelembe kell venni. Az energiahatékonysági fejlesztéseket minden olyan esetben meg kell valósítani, amikor azok költségkímélőbbek, mint a megfelelő kínálati oldali megoldások. Ennek hozzá kellene járulnia ahhoz, hogy az Unió – különösen a polgárok és a vállalkozások – ki tudja aknázni az energiahatékonyság számos előnyét.
- (3) Az energiahatékonyságot alapvető elemnek kell tekinteni és érvényesítését prioritásként kell kezelni az uniós energetikai infrastruktúrára vonatkozó jövőbeli beruházási döntések során.
- (4) Egy ambiciózus energiahatékonysági célkitűzés eléréséhez meg kell szüntetni az akadályokat az energiahatékonysági intézkedésekbe való beruházások megkönnyítése érdekében. Az ebbe az irányba tett egyik lépés az Eurostat által 2017. szeptember 19-én arra vonatkozóan adott pontosítás, hogy hogyan kell nyilvántartani az energiahatékonysági szerződéseket a nemzeti számlákon, amely megszünteti a bizonytalanságokat és megkönnyíti az ilyen szerződések alkalmazását.

⁽¹⁾ HL C 246., 2017.7.28., 42. o.

⁽²⁾ HL C 342., 2017.10.12., 119. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 2018. november 13-i állásfoglalása (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2018. november 4-i határozata.

⁽⁴⁾ HL L 282., 2016.10.19., 4. o.

⁽⁵⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2012/27/EU irányelve (2012. október 25.) az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 315., 2012.11.14., 1. o.).

- (5) Az Európai Tanács 2014. október 23-án és 24-én támogatta azt a célkitűzést, hogy 2030-ra uniós szinten 27 %-kal javuljon az energiahatékonyság, amelyet a 30 %-os uniós szintű célkitűzés szem előtt tartásával 2020-ig felül kell vizsgálni. Az Európai Parlament „Az európai energiaunió felé” című, 2015. december 15-i állásfoglalásában felszólította az Európai Bizottságot, hogy értékelje továbbá a 40 %-os energiahatékonysági célkitűzés megvalósíthatóságát is ugyanazon időkeret vonatkozásában. Ezért indokolt módosítani a 2012/27/EU irányelvet, hogy az igazodjon a 2030-as távlati tervhez.
- (6) Egy 2030-ra vonatkozó, legalább 32,5 %-os célkitűzés formájában egyértelművé kell tenni annak szükségességét, hogy az Unió megvalósítsa – primerenergia-fogyasztásban és/vagy végsőenergia-fogyasztásban kifejezett – uniós szintű energiahatékonysági célkitűzéseit. 2007-ben készített előrejelzések 2030-ra 1 887 Mtoe primerenergia-fogyasztást és 1 416 Mtoe végsőenergia-fogyasztást mutattak. Egy 32,5 %-os csökkentés 2030-ban a primerenergia-fogyasztás tekintetében 1 273 Mtoe, a végsőenergia-fogyasztás tekintetében pedig 956 Mtoe csökkentést eredményez. A Bizottságnak értékelnie kell az említett célkitűzést – amely ugyanolyan jellegű, mint a 2020-ra vonatkozó uniós célkitűzés – azzal a céllal, hogy azt 2023-ig felfelé lehessen módosítani abban az esetben, ha a költségek jelentősen csökkennek, vagy szükséges esetben az Unió által a dekarbonizáció vonatkozásában vállalt nemzetközi kötelezettségek teljesítése érdekében. A 2020-as és 2030-as távlati tervekben nem szerepelnek tagországi szinten kötelező célkitűzések, és továbbra sem szabad korlátozni a tagállamok azzal kapcsolatos szabadságát, hogy akár a primerenergia- vagy a végsőenergia-fogyasztás, vagy a primerenergia- vagy a végsőenergia-megtakarítás, akár az energaintenzitás alapján meghatározzák nemzeti hozzájárulásait. A tagállamoknak nemzeti indikatív energiahatékonysági hozzájárulásaik megállapítása során figyelembe kell venniük, hogy az Unió 2030. évi energiafogyasztása nem haladhatja meg az 1 273 Mtoe primer energiát és/vagy a 956 Mtoe végső energiát. Ez azt jelenti, hogy az Unióban a primerenergia-fogyasztás tekintetében 26 %-os, a végsőenergia-fogyasztás tekintetében pedig 20 %-os csökkenést kell elérni a 2005-ös szintekhez képest. Az Unió 2030-as célkitűzéseinek megvalósítása felé tett előrehaladást indokolt rendszeresen értékelni, amelyről az (EU) 2018/1999 európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽¹⁾ rendelkezik.
- (7) Az energetikai rendszerek adott időpontbeli működési hatékonyságát befolyásolja, hogy mennyire képesek az eltérő mértékű szabályozhatósággal és üzembehelyezési idővel működő, különféle forrásokból előállított energiát zökkenőmentesen és rugalmasan betáplálni a hálózatba. E hatékonyság javítása lehetővé fogja tenni a megújuló energia jobb kihasználását.
- (8) Az energiahatékonyság javítása hozzájárulhat a nagyobb gazdasági teljesítményhez. A tagállamoknak és az Uniónak arra kell törekedniük, hogy a gazdasági növekedés szintjétől függetlenül csökkenjen az energiafogyasztás.
- (9) A tagállamok azon kötelezettségét, hogy hosszú távú stratégiákat határozzanak meg a nemzeti épületállományuk felújításába történő beruházások ösztönzésére és a felújítás megkönnyítésére, és ezekről értesítsék a Bizottságot, ki kell venni a 2012/27/EU irányelvből, és át kell emelni a 2010/31/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvbe ⁽²⁾, amennyiben ez a kötelezettség jól illeszkedik a közel nulla energiaigényű épületekkel és az épületek dekarbonizációjával kapcsolatos hosszú távú tervekhez.
- (10) Tekintettel a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai keretre, a 2012/27/EU irányelv által meghatározott energiamegtakarítási kötelezettségeket ki kell terjeszteni a 2020 utáni időszakra. Ez a kiterjesztés nagyobb stabilitást fog teremteni a beruházók számára, és ezáltal elő fogja mozdítani a hosszú távú beruházásokat és az olyan hosszú távú energiahatékonysági intézkedéseket, mint az épületek mélyfelújítása, azon hosszú távú cél szem előtt tartásával, hogy könnyebbé váljon a meglévő épületek közel nulla energiaigényű épületekké történő költséghatékony átalakítása. Az energiamegtakarítási kötelezettségek fontos szerepet töltenek be a helyi növekedés és munkahelyteremtés létrehozásában, és azokat fenn kell tartani annak biztosítása érdekében, hogy az Unió további lehetőségek teremtése révén elérhesse energiaügyi és éghajlat-politikai célkitűzéseit, valamint megszüntesse az energiafogyasztás és a növekedés közötti kapcsolatot. A magánszférával való együttműködés fontos annak értékeléséhez, hogy milyen feltételek mellett lehet a magánberuházásokat bevonni az energiahatékonysági projektekbe, valamint új bevételi modelleknek az energiahatékonyság területén megvalósuló innovációkhoz való kialakításához.
- (11) Az energiahatékonyság-javító intézkedések pozitív hatást gyakorolnak a levegőminőségre is, mivel az energiahatékony épületek számának növekedése hozzájárul a fűtési célú energiahordozók, beleértve a szilárd tüzelőanyagok iránti kereslet csökkenéséhez. Az energiahatékonysági intézkedések ezért hozzájárulnak a bel- és kültéri levegő minőségének javításához, és segítenek költséghatékony módon megvalósítani az uniós levegőminőségi politika célkitűzéseit, különösen az (EU) 2016/2284 európai parlamenti és tanácsi irányelvben ⁽³⁾ meghatározottakat.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1999 rendelete (2018. december 11.) az energiaunió és az éghajlat-politika irányításáról, valamint a 663/2009/EK és a 715/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet, a 94/22/EK, a 98/70/EK, a 2009/31/EK a 2009/73/EK, a 2010/31/EU, a 2012/27/EU és a 2013/30/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv, a 2009/119/EK és az (EU) 2015/652 tanácsi irányelv módosításáról, továbbá az 525/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről (lásd e Hivatalos Lap 1. oldalát).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010/31/EU irányelve (2010. május 19.) az épületek energiahatékonyságáról (HL L 153., 2010.6.18., 13. o.).

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/2284 irányelve (2016. december 14.) egyes légköri szennyező anyagok nemzeti kibocsátásainak csökkentéséről, a 2003/35/EK irányelv módosításáról, valamint a 2001/81/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 344., 2016.12.17., 1. o.).

- (12) A tagállamoknak a 2021 és 2030 közötti teljes kötelezettségi időszak során a végsőenergia-fogyasztás legalább 0,8 %-ának megfelelő új éves megtakarítással egyenértékű halmozott végfelhasználási energiamegtakarítást kell elérniük. E követelmény teljesítésére vagy a 2021. január 1. és 2030. december 31. közötti új kötelezettségi időszak során bevezetett új szakpolitikai intézkedések révén nyílhat lehetőség, vagy a korábbi időszak során vagy azt megelőzően elfogadott szakpolitikai intézkedésekből származó új egyéni fellépések révén, feltéve, hogy az energiamegtakarítást eredményező egyéni fellépések bevezetésére az új időszakban kerül sor. E célból a tagállamok alkalmazhatnak energiahatékonysági kötelezettségi rendszert vagy alternatív szakpolitikai intézkedéseket, illetve ezek mindegyikét. Emellett számos lehetőségnek kell rendelkezésre állnia – beleértve azt, hogy a közlekedésben felhasznált energiát részben vagy egészben veszik-e figyelembe a számítási alapérték tekintetében – annak érdekében, hogy a tagállamok rugalmasságot kapjanak a tekintetben, hogy hogyan számolják ki megtakarításaik mennyiségét, biztosítva egyúttal azt, hogy az előírt, legalább 0,8 %-nak megfelelő új éves megtakarítással egyenértékű halmozott végfelhasználási energiamegtakarítás megvalósuljon.
- (13) Aránytalan lenne azonban e követelményt Ciprus és Málta számára is előírni. E szigeten fekvő kis tagállamok energiapiaca ugyanis sajátos jellemzőkkel bír – például csak egy villamosenergia-forgalmazó van, hiányoznak a földgázszállító hálózatok, valamint a távfűtési és -hűtési rendszerek, továbbá kisméretűek a kőolaj-forgalmazó vállalkozások –, amelyek jelentős mértékben korlátozzák az energiamegtakarítási kötelezettség teljesítése céljából bevezethető intézkedések körét. E sajátos jellemzőkhöz társul még az említett tagállamok energiapiacának kis mérete is. Ezért Ciprustól és Máltától azt kell megkövetelni, hogy mindössze a 2021 és 2030 közötti időszakban a végsőenergia-fogyasztás 0,24 %-ának megfelelő új megtakarítással egyenértékű halmozott végfelhasználási energiamegtakarítást érjen el.
- (14) Amennyiben kötelezettségi rendszert alkalmaznak, a tagállamoknak objektív és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján kötelezett feleket kell kijelölniük az energiaelosztók, a kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozások és a közlekedési célú üzemanyag-elosztók vagy a kiskereskedelmi közlekedési célú üzemanyag-értékesítők közül. Az ilyen elosztók vagy kiskereskedők bizonyos kategóriáinak kijelölése vagy kijelölés alóli mentesítése nem értelmezhető úgy, mint ami összeegyeztethetetlen a megkülönböztetésmentesség elvével. A tagállamok tehát választhatnak, hogy az említett elosztók vagy kiskereskedők vagy csak azok bizonyos kategóriái vannak-e kötelezett félként kijelölve.
- (15) A tagállamok közlekedés területén meghozott energiahatékonyság-javító intézkedései figyelembe vehetők végfelhasználási energiamegtakarítási kötelezettségük elérése szempontjából. Ezek az intézkedések olyan szakpolitikákat foglalnak magukban, amelyek célja egyebek mellett az energiahatékonyabb járművek, a kerékpározásra, a gyaloglásra és a közösségi közlekedésre történő váltás, illetve a közlekedési igényt csökkentő mobilitás és városstervezés népszerűsítése. Ezen túlmenően az új, energiahatékonyabb járművek elterjedését felgyorsító rendszerek, illetve a kilométerenkénti energiafelhasználást csökkentő, jobb teljesítményű üzemanyagokra történő átállást előmozdító szakpolitikák szintén beszámíthatók, amennyiben megfelelnek az ezen irányelv által módosított 2012/27/EU irányelv V. mellékletében foglalt lényegességi és adicionalitási követelményeknek. Ezeknek az intézkedéseknek adott esetben összhangban kell lenniük a 2014/94/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ alapján meghatározott nemzeti szakpolitikai keretekkel.
- (16) A tagállamok által az (EU) 2018/842 európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽²⁾ alapján meghozott intézkedések, amelyek ellenőrizhető, és mérhető vagy megbecsülhető energiahatékonysági javulást eredményeznek, költségghatékony módok tekinthetők ahhoz, hogy a tagállamok teljesítsék az ezen irányelvvel módosított 2012/27/EU irányelv alapján fennálló energiamegtakarítási kötelezettségüket.
- (17) Annak alternatívájaként, hogy a kötelezett felektől megköveteljék az ezen irányelvvel módosított 2012/27/EU irányelv 7. cikkének (1) bekezdése szerinti halmozott végfelhasználási energiamegtakarítások mennyiségének elérését, lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy kötelezettségi rendszereikben engedélyezzék a kötelezett felek számára vagy megköveteljék a kötelezett felektől a nemzeti energiahatékonysági alaphoz való hozzájárulást.
- (18) A 7. cikk ezen irányelvvel bevezetett (4) és (5) bekezdésének sérelme nélkül, a tagállamoknak és a kötelezett feleknek minden rendelkezésre álló eszközt és technológiát fel kell használniuk a az előírt halmozott végfelhasználási energiamegtakarítás elérése érdekében, ideértve a hatékony távfűtési és távhűtési rendszerekben alkalmazott fenntartható technológiák, a hatékony távfűtési és távhűtési infrastruktúrák, valamint az energetikai auditok,

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2014/94/EU irányelve (2014. október 22.) az alternatív üzemanyagok infrastruktúrájának kiépítéséről (HLL 307., 2014.10.28., 1. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/842 rendelete (2018. május 30.) a Párizsi Megállapodásban vállalt kötelezettségek teljesítése érdekében a tagállamok által 2021-től 2030-ig kötelezően teljesítendő, az éghajlat-politikai fellépéshez hozzájáruló éves üvegházhatásúgáz kibocsátás-csökkentések meghatározásáról, valamint az 525/2013/EU rendelet módosításáról (HL L 156., 2018.6.19., 26. o.).

illetve az azokkal egyenértékű gazdálkodási rendszerek előmozdítását, feltéve, hogy a bejelentett energiamegtakarítások megfelelnek az ezen irányelvvel módosított 2012/27/EU irányelv 7. cikkében és V. mellékletében megállapított követelményeknek. A tagállamoknak nagyfokú rugalmasságra kell törekedniük az alternatív szakpolitikai intézkedések kidolgozása és végrehajtása során.

- (19) A hosszú távú energiahatékonysági intézkedések 2020 után továbbra is energiamegtakarításhoz fognak vezetni, de ahhoz, hogy hozzájáruljanak az Unió 2030-as energiahatékonysági célkitűzésének eléréséhez, ezeknek az intézkedéseknek a 2020 utáni időszakban új megtakarítást kell eredményezniük. Másrészt a 2020. december 31-e után elért energiamegtakarítás nem számítható bele a 2014. január 1-jétől 2020. december 31-ig tartó időszakra előírt halmozott végfelhasználási energiamegtakarításba.
- (20) Az új megtakarításnak a szokásos keretekhez képest többletmegtakarításnak kell lennie, tehát az a megtakarítás, amelyre mindenképpen sor került volna, nem számítható bele az energiamegtakarítási követelmények elérésébe. A bevezetett intézkedések hatásának kiszámítása során kizárólag közvetlenül az adott energiahatékonysági intézkedéshez kapcsolódó változásként mért nettó megtakarítást kell figyelembe venni. A nettó megtakarítás kiszámításához a tagállamoknak meg kell állapítaniuk egy olyan alapforgatókönyvet, amely rámutat arra, hogyan alakulna a helyzet az adott intézkedés hiányában. Az adott szakpolitikai intézkedést az említett alapforgatókönyvhöz képest kell értékelni. A tagállamoknak figyelembe kell venniük, hogy ugyanabban az időszakban más olyan szakpolitikai intézkedésekre is sor kerülhet, amelyek hatást gyakorolhatnak az energiamegtakarítás mennyiségére, tehát nem minden, az értékelés tárgyát képező adott szakpolitikai intézkedés bevezetése óta bekövetkezett változás tulajdonítható egyedül az adott szakpolitikai intézkedésnek. Annak biztosítása érdekében, hogy teljesüljön a lényegesség követelménye, a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felek tevékenységeinek ténylegesen hozzá kell járulniuk a bejelentett energiamegtakarítás eléréséhez.
- (21) A villamos energia szállításában és elosztásában rejlő energiamegtakarítási potenciál növelése érdekében az energiamegtakarítás kiszámításakor adott esetben fontos figyelembe venni az energiaellátási lánc valamennyi szakaszát.
- (22) A hatékony vízgazdálkodás jelentős mértékben hozzájárulhat az energiamegtakarításhoz. A vízügyi ágazat és a szennyvíztisztító ágazat villamosenergia-felhasználása az Unió villamosenergia-felhasználásának 3,5 %-át teszi ki, és ez a részarány várhatóan növekedni fog. Ugyanakkor a vízszivárgás az Unióban a teljes vízfogyasztás 24 %-át teszi ki, az energiaágazat pedig a legnagyobb vízfogyasztó, amelynek fogyasztása az összefogyasztás 44 %-át teszi ki. Teljeskörűen fel kell térképezni, hogy milyen potenciális energiamegtakarítással jár az intelligens technológiák és folyamatok alkalmazása.
- (23) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 9. cikkével összhangban az Unió energiahatékonysági politikáinak inkluzívnak kell lenniük, és ezért az energiaszegénység által érintett fogyasztók számára is hozzáférést kell biztosítani az energiahatékonysági intézkedésekhez. Az épületek energiahatékonysága javításának különösen a kiszolgáltatott helyzetben lévő háztartások – ideértve az energiaszegénység által érintetteket – és adott esetben a szociális bérlakásban élők javát kell szolgálnia. A tagállamok már most is megkövetelhetik a kötelezett felektől, hogy energiatakarékossági intézkedéseik az energiaszegénységhez kapcsolódó szociális célokat is tartalmazzanak, és ezt a lehetőséget egyrészt ki kell terjeszteni az alternatív szakpolitikai intézkedésekre és a nemzeti energiahatékonysági alapokra, másrészt kötelezettséggé kell átalakítani, miközben továbbra is teljes rugalmasságot kell biztosítani a tagállamoknak az ilyen intézkedések mérete, alkalmazási köre és tartalma tekintetében. Ha egy energiahatékonysági kötelezettségi rendszer nem tesz lehetővé egyéni energiafogyasztókkal kapcsolatos intézkedéseket, akkor a tagállam egyedül alternatív szakpolitikai intézkedések útján hozhat az energiaszegénység enyhítését célzó intézkedéseket.
- (24) Az Unióban mintegy 50 millió háztartást érint az energiaszegénység. Az energiahatékonysági intézkedéseknek emiatt központi jelentőségűeknek kell lenniük minden, az energiaszegénység és a fogyasztói kiszolgáltatottság felszámolására irányuló költségvetés hatékony stratégiájában, és ki kell egészíteniük a tagállami szintű szociális biztonsági szakpolitikákat. Annak biztosítása érdekében, hogy az energiahatékonysági intézkedések fenntarthatóan csökkentsék a bérlők energiaszegénységét, figyelembe kell venni ezen intézkedések költségvetés hatékonyságát, valamint az ingatlantulajdonosok és -bérlők számára való megfizethetőségét, és tagállami szinten garantálni kell ezen intézkedések megfelelő pénzügyi támogatását. Az Unió épületállományának a Párizsi Megállapodás célkitűzéseivel összhangban hosszú távon közel nulla energiaigényűvé kell válnia. Az épületfelújítások jelenlegi aránya nem elégséges, és az energiaszegénységben élő, alacsony jövedelmű polgárok által lakott épületeket a legnehezebb elérni. Ezért különösen fontosak az ezen irányelvben az energiamegtakarítási kötelezettségekre és az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerekre vonatkozóan megállapított intézkedések, valamint az alternatív szakpolitikai intézkedések.
- (25) Alacsony fogyasztói energiakiadásokat kell elérni a fogyasztóknak az energiafelhasználásuk csökkentésében való támogatásával, az épületek energiaigényének csökkentése és a háztartási készülékek hatékonyságának javítása révén, amelyekhez társulnia kell a közösségi közlekedéssel és a kerékpározással összekapcsolt, alacsony energiaigényű közlekedési módok biztosításának is.

- (26) Létfontosságú valamennyi uniós polgár figyelmét felhívni a fokozott energiahatékonyság előnyeire és pontos információkat biztosítani számukra arról, hogy az milyen módokon valósítható meg. A fokozott energiahatékonyság rendkívül fontos az Unió energiaellátásának biztonsága szempontjából is, mivel csökkenti az Uniónak az energiahordozók harmadik országokból történő behozatalától való függőségét.
- (27) A fogyasztók számára teljes mértékben átláthatóvá kell tenni a meghozott energiahatékonysági intézkedések költségeit és hasznait, beleértve a megtérülési időket is.
- (28) Az ezen irányelvvel módosított 2012/27/EU irányelv végrehajtása során és az energiahatékonyság területére vonatkozó más intézkedések meghozatalakor a tagállamoknak kiemelt figyelmet kell fordítaniuk az energiahatékonysági intézkedések közötti szinergiára és a nemzeti erőforrások hatékony felhasználására, a körforgásos gazdaság elveivel összhangban.
- (29) Az új üzleti modellek és technológiák hasznosítása révén a tagállamoknak törekedniük kell arra, hogy előmozdítsák és megkönnyítsék az energiahatékonysági intézkedések elterjedését, többek között a nagy- és kisfelhasználóknak nyújtandó innovatív energiaszolgáltatások révén.
- (30) Az „Új irányvonal az energiafogyasztók számára” című, 2015. július 15-i bizottság közleményben foglalt intézkedések részeként, az energiaunió és a hőtechnikai stratégia összefüggésében meg kell erősíteni a fogyasztók ahhoz fűződő alapvető jogát, hogy energiafogyasztásukról kellő időben pontos, megbízható és egyértelmű információkat kapjanak. A 2012/27/EU irányelv 9–11. cikkét és VII. mellékletét módosítani kell az energiafogyasztásra vonatkozó gyakori és kibővített visszajelzés előírása érdekében, amennyiben az a meglévő mérőszközöket tekintve műszakilag megvalósítható és költséghatékony. Ez az irányelv egyértelművé teszi, hogy az almerés költséghatékonysága attól függ, hogy a vonatkozó költségek arányban vannak-e a lehetséges energiamegtakarítással. Az almerések költséghatékonyságának értékeléséhez figyelembe lehet venni az adott épületben tervezett egyéb konkrét intézkedések – mint például egy közelgő felújítás – hatásait is.
- (31) Ez az irányelv azt is egyértelművé teszi, hogy a központi rendszerből biztosított fűtés, hűtés és használati meleg víz tekintetében a számlázásra és a számlázással, illetve fogyasztással kapcsolatos információkra vonatkozó jog azokat a fogyasztókat is megilleti, akik nem állnak közvetlen, egyéni szerződéses kapcsolatban az energiaszolgáltatóval. A „végső felhasználó” fogalom meghatározása értelmezhető úgy, hogy az csak azokra a természetes vagy jogi személyekre vonatkozik, akik vagy amelyek az energiaszolgáltatóval kötött közvetlen, egyéni szerződés alapján vásárolnak energiát. A releváns rendelkezések alkalmazásában ezért be kell vezetni a „hasznosító fogyasztó” kifejezést, amely a fogyasztók szélesebb csoportjára vonatkozik, és a saját végső használatra fűtést, hűtést vagy használati meleg vizet vásárló végső felhasználók mellett ki kell terjednie az önálló épületeknek vagy az olyan többlakásos vagy több célra használt épületek önálló egységeinek a lakóira, amelyekben az ilyen egységeket egy központi rendszerből látják el, és ahol a lakóknak nincs közvetlen vagy egyéni szerződése az energiaszolgáltatóval. Az „almérés” fogalma az ilyen épületek önálló egységeiben történő fogyasztásmérést jelenti.
- (32) A hőenergia egyedi fogyasztása elszámolása átláthatóságának elérése és ezáltal az almerés megvalósításának megkönnyítése érdekében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy átlátható és a nyilvánosság számára hozzáférhető nemzeti szabályok kerüljenek megállapításra a többlakásos vagy több célra használt épületek fűtési, hűtési vagy használati melegvíz költségeinek elosztására vonatkozóan. Az átláthatóság mellett a tagállamok fontolóra vehetnék az almerési szolgáltatások nyújtása terén a versenyt erősítő intézkedések meghozatalát, elősegítve ezáltal azt, hogy a hasznosító fogyasztók költségei észszerűek legyenek.
- (33) 2020. október 25-ig az újonnan telepített hőfogyasztásmérőknél és fűtési költségmegosztóknál távolról is leolvashatóknak kell lenniük a fogyasztási információk költséghatékony és gyakori rendelkezésre bocsátásának biztosítása érdekében. A 2012/27/EU irányelvnek az ezen irányelvvel a fűtésre, a hűtésre és a használati meleg vízre vonatkozó fogyasztásmérésre; a fűtésre, a hűtésre és a használati meleg vízre vonatkozó almerésre és költségmegosztásra; a távolról való leolvashatóságra vonatkozó követelményre; a fűtésre, a hűtésre és a használati meleg vízre vonatkozó fogyasztási és számlainformációkra; a fűtésre, a hűtésre és a használati meleg vízre vonatkozó mérési, fogyasztási és számlainformációkhoz való hozzáférés költségére; és a fűtésre, hűtésre, valamint használati meleg vízre vonatkozó fogyasztási és számlainformációk minimumkövetelményeire vonatkozóan bevezetett módosításai csak a központi rendszerből biztosított fűtésre, hűtésre és használati meleg vízre alkalmazandók. A tagállamok szabadon dönthetnek arról, hogy az elsétáló vagy mobil távleolvasás technológiák távolról is leolvashatóknak tekintendők-e. A távolról is leolvasható eszközök esetén a leolvasáshoz nincs szükség hozzáférésre az egyes lakásokhoz vagy egységekhez.
- (34) A tagállamoknak figyelembe kell venniük annak tényét, hogy az energiafogyasztás mérésére szolgáló új technológiák sikeres alkalmazása nagyobb mértékű beruházást igényel az oktatásba és a készségfejlesztésbe, mind a felhasználók, mind pedig az energiaszolgáltatók oldalán.

- (35) A számlainformációk és az éves kimutatások a fogyasztók energiafogyasztásukról való tájékoztatásának fontos eszközei. A fogyasztásra és a költségekre vonatkozó adatok olyan egyéb információkat is közvetíthetnek, amelyek segítik a fogyasztókat abban, hogy összehasonlítsák aktuális szerződési feltételeiket más ajánlatokkal, valamint hogy panaszt tegyenek, illetve alternatív vitarendezési mechanizmusokhoz folyamodjanak. Ugyanakkor tekintettel arra, hogy a számlázással kapcsolatos viták a fogyasztói panaszok gyakori forrásai, valamint hogy azok hozzájárulnak a fogyasztók tartósan alacsony elégedettségi szintjéhez és az energiaszolgáltató melletti elkötelezettségükhöz, a számlákat egyszerűbbé, egyértelműbbé és érthetőbbé kell tenni, valamint biztosítani kell, hogy a különálló eszközök, úgymint a számlainformációk, a tájékoztató eszközök és az éves kimutatások tartalmazzanak minden ahhoz szükséges információt, hogy a fogyasztók szabályozhassák energiafogyasztásukat, összehasonlíthassák az ajánlatokat és szolgáltatót válthassanak.
- (36) A tagállami intézkedéseket jól megtervezett, hatékony uniós finanszírozási eszközökkel – például az európai strukturális és beruházási alapok, az Európai Stratégiai Beruházási Alap –, valamint az Európai Beruházási Bank (EBB) és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank (EBRD) általi finanszírozás révén kell támogatni, amelyeknek az energiaellátási lánc minden szakaszában támogatniuk kell az energiahatékonysági beruházásokat, és egy differenciált diszkontrátákon alapuló modellt használó, átfogó költség-haszon elemzést kell alkalmazniuk. A pénzügyi támogatásnak az energiahatékonyság növelésére irányuló költséghatékony módszerekre kell fókuszálnia, amelyek az energiafogyasztás csökkenését eredményezik. Az EBB-nek és az EBRD-nek a nemzeti fejlesztési bankokkal együttműködve meg kell terveznie, létre kell hoznia és finanszíroznia kell az energiahatékonysági ágazatra szabott programokat és projekteket, többek között az energiaszegénységben élő háztartások tekintetében.
- (37) Annak érdekében, hogy lehetővé váljon a 2012/27/EU irányelv mellékletei és az egységes határfok-referenciaértékek aktualizálása, a Bizottság részére adott felhatalmazást ki kell bővíteni. Különösen fontos, hogy a Bizottság az előkészítő munkája során megfelelő konzultációkat folytasson, többek között szakértői szinten is, és hogy a konzultációkra a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásnak⁽¹⁾ megfelelően kerüljön sor. A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésében való egyenlő részvétel biztosítása érdekében az Európai Parlament és a Tanács a tagállamok szakértőivel egyidejűleg kap kézhez minden dokumentumot, és szakértőik rendszeresen részt vehetnek a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésével foglalkozó szakértői csoportjainak ülésein.
- (38) Annak érdekében, hogy értékelni lehessen az ezen irányelvvel módosított 2012/27/EU irányelv hatékonyságát, be kell vezetni az említett irányelv általános felülvizsgálatának elvégzésére és a 2024. február 28-ig az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak benyújtandó jelentésre vonatkozó követelményt. Ennek a felülvizsgálatnak az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményének 2023-as globális értékelése utáni időszakokra kell esnie annak lehetővé tétele érdekében, hogy az említett folyamathoz szükséges valamennyi kiigazítást be lehessen vezetni, figyelembe véve a gazdaság és az innováció területének fejleményeit is.
- (39) Annak érdekében, hogy képesek legyenek megfelelően kezelni saját éghajlatuk, kultúrájuk és társadalmuk sajátosságait, a helyi és regionális hatóságok számára vezető szerepet kell biztosítani a 2012/27/EU irányelvben megállapított intézkedések kialakítása és megtervezése, végrehajtása, valamint értékelése tekintetében.
- (40) Tekintettel a villamosenergia-termelési ágazatban megfigyelhető műszaki haladásra és a megújuló energiaforrások egyre nagyobb arányára, a kWh-ban kifejezett villamosenergia-megtakarítások esetében alkalmazott alapértelmezett együtthatót felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy tükrözze a villamos energiára alkalmazandó primerenergia átalakítási tényező tekintetében bekövetkezett változásokat. A villamos energia vonatkozásában a primerenergia átalakítási tényezőnek az energiamixet tükröző kiszámítása éves átlagértékeken alapul. A fizikai energiatartalom bejelentési módszert a nukleáris alapú villamosenergia- és hőtermelés esetében használják, a technikai átalakítási határfokok módszerét pedig a fosszilis energiaforrásokból vagy biomasszából történő villamosenergia- és hőtermelés esetében. Az éghetetlen megújuló energiaforrások esetében alkalmazott módszer a teljes primer energián alapuló megközelítésből nyert közvetlen egyenérték. A kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia primerenergia-arányának kiszámítására a 2012/27/EU irányelv II. mellékletében foglalt módszer alkalmazandó. Nem egy marginális, hanem egy átlagos piaci pozíció használandó. A feltételezett átalakítási határfok az éghetetlen megújuló energiaforrások esetében 100 %, a geotermikus erőművek esetében 10 %, az atomerőművek esetében pedig 33 %. A kapcsolt energiatermelés teljes hatékonyságának kiszámítása a legfrissebb Eurostat-adatok alapján történik. A rendszerhatárok tekintetében a primerenergia átalakítási tényező valamennyi energiaforrás esetében 1. A primerenergia átalakítási tényező értéke 2018-ra vonatkozik, és a PRIMES modell referencia-forgatókönyvnek a 2015-re és a 2020-ra vonatkozó legújabb változatából interpolált és a 2016-ig Eurostat-adatokkal kiigazított adatokon alapul. Az elemzés a tagállamokra és Norvégiára terjed ki. Norvégia esetében az adatkészlet a villamosenergia-piaci átvitelirendszer-üzemeltetők európai hálózatának adatain alapul.
- (41) Az uniós jog végrehajtásából származó energiamegtakarítást nem kell bejelenteni, kivéve, ha egy olyan intézkedés eredménye, amely túlmutat az adott uniós jogi aktusban előírt minimumon úgy, hogy ambiciózusabb energiahatékonysági követelményeket határoz meg tagországi szinten, vagy úgy, hogy fokozza az intézkedés hatékonyságát. Az épületekben jelentős potenciál rejlik az energiahatékonyság további növelése szempontjából, és az épületfelújítás az energiamegtakarítás fokozásának egyik alapvető és hosszú távú, méretgazdaságossági előnyökkel

⁽¹⁾ HL L 123., 2016.5.12., 1. o.

rendelkező eleme. Ezért egyértelművé kell tenni, hogy minden, a meglévő épületek felújítását előmozdító intézkedésből származó energiamegtakarítást be lehet jelenteni, ha az többletmegtakarítást képvisel azokhoz a megtakarításokhoz képest, amelyek a szakpolitikai intézkedés hiányában is megvalósultak volna, valamint ha a tagállam igazolja, hogy a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott fél ténylegesen hozzájárult a bejelentett energiamegtakarítás eléréséhez.

- (42) Az energiaunióra vonatkozó stratégiával és a minőségi jogalkotás elveivel összhangban nagyobb jelentőséget kell tulajdonítani a nyomon követésre és az ellenőrzésre vonatkozó azon szabályoknak, amelyek az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek és az alternatív szakpolitikai intézkedések végrehajtására vonatkoznak, ideértve az intézkedések statisztikailag reprezentatív mintájának ellenőrzésére vonatkozó követelményt. Az ezen irányelvvel módosított 2012/27/EU irányelvben az energiahatékonyságot javító intézkedések „egy statisztikailag jelentős része és reprezentatív mintája” kifejezést úgy kell érteni, hogy meg kell határozni az adott energiatakarékosági intézkedések statisztikai sokaságának egy olyan részalmozását, amely megfelelően tükrözi valamennyi energiatakarékosági intézkedés teljes sokaságát, és így lehetővé teszi az összes intézkedés megbízhatóságára vonatkozó észszerűen megbízható következtetések levonását.
- (43) Az épületeken vagy az épületekben megújulóenergia-technológiák útján termelt energia csökkenti a fosszilis energiaforrásokból biztosított energia mennyiségét. Az energiafogyasztás csökkentése és a megújuló energiaforrások felhasználása az épületekben fontos intézkedések az Unió energiafüggetlenségének és üvegházhatásúgáz-kibocsátásának csökkentése szempontjából, különös tekintettel a 2030-ra kitűzött, ambiciózus éghajlat- és energiapolitikai célokra, valamint a Párizsi Megállapodás keretében tett globális kötelezettségvállalásra. Halmozott energiamegtakarítási kötelezettségük céljából a tagállamok a rájuk vonatkozó energiamegtakarítási követelmények teljesítése érdekében adott esetben figyelembe vehetik az épületeken vagy az épületekben saját használatra termelt megújuló energiából származó energiamegtakarítást.
- (44) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával összhangban ⁽¹⁾ a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben egy vagy több olyan dokumentumot mellékelnek, amely megmagyarázza az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszközök megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy ilyen dokumentumok megküldése indokolt.
- (45) mivel ezen irányelv céljait, nevezetesen az Unió 20 %-os energiahatékonysági célkitűzéseinek 2020-ig, és legalább 32,5 %-nak pedig 2030-ig történő megvalósítását, valamint az említett időpontokat követően elérendő további energiahatékonysági előrelépések lehetőségének megteremtését a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban a fellépés terjedelme vagy hatásai miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (46) A 2012/27/EU irányelvet ezért ennek megfelelően módosítani kell,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

A 2012/27/EU irányelv a következőképpen módosul:

1. Az 1. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ez az irányelv egy intézkedésekből álló közös keretrendszert hoz létre az energiahatékonyságnak az Unió egészében történő előmozdítására annak érdekében, hogy az Unió 2020-ig elérendő 20 %-os kiemelt energiahatékonysági célkitűzései és 2030-ig elérendő legalább 32,5 %-os kiemelt energiahatékonysági célkitűzései teljesüljenek, valamint megteremti annak lehetőségét, hogy az említett időpontokat követően további előrelépést lehessen elérni az energiahatékonyság terén.

Ez az irányelv szabályokat állapít meg az energiaellátás és -felhasználás hatékonysága előtt álló energiapiaci akadályok és piaci hiányosságok megszüntetésére, valamint 2020-ig, illetve 2030-ig teljesítendő indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzések és hozzájárulások megállapítását írja elő.

Ez az irányelv hozzájárul az »első az energiahatékonyság« elv megvalósításához.”

2. A 3. cikk a következő bekezdésekkel egészül ki:

„(4) A Bizottság 2022. október 31-ig értékeli, hogy az Unió elérte-e a 2020-ra vonatkozó kiemelt energiahatékonysági célkitűzéseket.

⁽¹⁾ HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

(5) Az (EU) 2018/1999 rendelet (*) 4. és 6. cikkével összhangban valamennyi tagállam nemzeti indikatív energiahatékonysági hozzájárulást állapít meg az Uniónak az ezen irányelv 1. cikke (1) bekezdésében meghatározott, 2030-ig elérendő célkitűzések tekintetében. Az említett hozzájárulások megállapítása során a tagállamok figyelembe veszik, hogy az Unió 2030. évi energiafogyasztása nem haladhatja meg az 1 273 Mtoe primer energiát, és/vagy a 956 Mtoe végső energiát. Az (EU) 2018/1999 rendelet 3. és 7–12. cikkében említett integrált nemzeti energia- és klímatervek keretében és azzal összhangban, a tagállamok értesítik a Bizottságot az említett hozzájárulásokról.

(6) A Bizottság értékeli az Unió 2030-ig elérendő, az 1. cikk (1) bekezdésében meghatározott kiemelt energiahatékonysági célkitűzéseit annak céljából, hogy 2023-ig jogalkotási javaslatot nyújtson be az említett célkitűzések felfelé történő módosítására, amennyiben gazdasági vagy technológiai fejlemények jelentős költségcsökkentést tesznek lehetővé, vagy ha erre az Unió által a dekarbonizáció vonatkozásában vállalt nemzetközi kötelezettségek teljesítése érdekében szükség van.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1999 rendelete (2018. december 11.) az energiaunió és az éghajlat-politika irányításáról, valamint a 663/2009/EK és a 715/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet, a 94/22/EK, a 98/70/EK, a 2009/31/EK a 2009/73/EK, a 2010/31/EU, a 2012/27/EU és a 2013/30/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv, a 2009/119/EK és az (EU) 2015/652 tanácsi irányelv módosításáról, továbbá az 525/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 328., 2018.12.21., 1. o.)”

3. A 7. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„7. cikk

Energiamegtakarítási kötelezettség

(1) A tagállamok legalább az alábbiakkal egyenértékű halmazott végfelhasználási energiamegtakarítást érnek el:

- a) 2014. január 1-jétől 2020. december 31-ig minden évben a végső felhasználók számára évente értékesített energiamennyiség 1,5 %-ának megfelelő új megtakarítás a 2013. január 1-jét megelőző legutóbbi hároméves időszak átlagában. Az említett számításból részben vagy egészben kihagyható a közlekedésben való felhasználásra értékesített energiamennyiség;
- b) 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig minden évben az éves végsőenergia-fogyasztás 0,8 %-ának megfelelő új megtakarítás a 2019. január 1-jét megelőző legutóbbi hároméves időszak átlagában. E követelménytől eltérve, Ciprus és Málta 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig minden évben az éves végsőenergia-fogyasztás 0,24 %-ának megfelelő új megtakarítást ér el a 2019. január 1-jét megelőző legutóbbi hároméves időszak átlagában.

A tagállamok azt az energiamegtakarítást számíthatják be, amely 2020. december 31-ig, vagy ezen időpontot követően bevezetett szakpolitikai intézkedésekből származik, feltéve, hogy ezek az intézkedések 2020. december 31. után megvalósítandó új egyéni fellépéseket eredményeznek.

A tagállamoknak a 2030 utáni tízéves időszakokban az első albekezdés b) pontjával összhangban továbbra is el kell érniük az évenkénti új megtakarítást, kivéve, ha a Bizottság által 2027-ig, majd azt követően tízévente végzett felülvizsgálatok arra a megállapításra jutnak, hogy ez nem szükséges az Unió 2050-re szóló, hosszú távú energiaügyi és éghajlat-politikai célkitűzéseinek eléréséhez.

A tagállamok döntenek el, hogy az új megtakarítás kiszámított mennyiségét hogyan szakaszolják az első albekezdés a) és b) pontjában említett időszakokon belül, feltéve, hogy minden egyes kötelezettségi időszak végéig sikerült elérni az előírt teljes halmazott végfelhasználási energiamegtakarítást.

(2) Amennyiben a tagállamok elérik legalább az (1) bekezdés első albekezdésének b) pontjában említett halmazott végfelhasználási energiamegtakarításukra vonatkozó kötelezettségüket, az előírt energiamegtakarítás mennyiségét a következő egy vagy több módon számíthatják ki:

- a) éves megtakarítási arány alkalmazása a végső felhasználók számára értékesített energiamennyiségre vagy a végsőenergia-fogyasztásra, a 2019. január 1-jét megelőző legutóbbi hároméves időszak átlagában;
- b) a közlekedésben felhasznált energia részben vagy egészben történő kihagyása a számítási alapértékből;
- c) a (4) bekezdésben foglalt lehetőségek valamelyikének kihasználása.

(3) Amennyiben a tagállamok a (2) bekezdés a), b) vagy c) pontjában meghatározott lehetőségekhez folyamodnak, meghatározzák a következőket:

- a) a halmazott végfelhasználási energiamegtakarításuk kiszámításához alkalmazandó saját éves megtakarítási arányuk, amelynek biztosítania kell, hogy a nettó energiamegtakarításuk végső mennyisége ne legyen kevesebb az (1) bekezdés első albekezdésének b) pontjában előírtnál; és
- b) saját számítási alapértékük, amelyből részben vagy egészben kihagyhatják a közlekedésben felhasznált energiát.

- (4) A (5) bekezdésre is figyelemmel minden egyes tagállam:
- a) elvégezheti az (1) bekezdés első albekezdésének a) pontjában előírt számítást 2014-ben és 2015-ben 1 %-os értékeket alkalmazva; 2016-ban és 2017-ben 1,25 %-os értékeket alkalmazva; 2018-ban, 2019-ben és 2020-ban pedig 1,5 %-os értékeket alkalmazva;
 - b) az (1) bekezdés első albekezdésének a) pontjában említett kötelezettségi időszak tekintetében kizárhatja a számításból a 2003/87/EK irányelv I. mellékletében felsorolt ipari tevékenységek során felhasznált értékesített energia volumenének, vagy az említett albekezdés b) pontjában említett kötelezettségi időszak tekintetében a 2003/87/EK irányelv I. mellékletében felsorolt ipari tevékenységek során fogyasztott végső energia volumenének egy részét vagy egészét;
 - c) beszámíthatja az előírt energiamegtakarítás mennyiségébe az energiaátalakítási, -szállítási és -elosztási ágazatban – ezen belül a hatékony távfűtési és távhűtési infrastruktúra terén – a 14. cikk (4) bekezdésében, a 14. cikk (5) bekezdésének b) pontjában valamint a 15. cikk (1)–(6) és (9) bekezdésében foglalt követelmények végrehajtásának eredményeként elért energiamegtakarítást. A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot azokról a szakpolitikai intézkedéseikről, amelyeket e pont alapján kívánnak meghozni a 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig tartó időszakra az integrált nemzeti energia- és klímatervek részeként. Ezen intézkedések hatását az V. melléklettel összhangban kell kiszámítani és be kell illeszteni az említett tervekbe;
 - d) beszámíthatja az előírt energiamegtakarítás mennyiségébe a 2008. december 31. óta újonnan végrehajtott és 2020-ban az (1) bekezdés első albekezdésének a) pontjában említett kötelezettségi időszak tekintetében, 2020-at követően pedig az (1) bekezdés első albekezdésének b) pontjában említett időszak tekintetében még továbbra is hatással bíró egyéni fellépésekből származó, mérhető és ellenőrizhető energiamegtakarítást;
 - e) beszámíthatja az előírt energiamegtakarítás mennyiségébe a szakpolitikai intézkedésekből származó energiamegtakarítást, feltéve, hogy igazolható, hogy ezek az intézkedések olyan egyéni fellépéseket eredményeznek, amelyek 2018. január 1-jétől 2020. december 31-ig kerülnek megvalósításra, és amelyek 2020. december 31. után eredményeznek megtakarítást;
 - f) az előírt energiamegtakarítás mennyiségének kiszámítása során kihagyhatja a számításból a megújulóenergia-technológiák új telepítésének előmozdítására irányuló szakpolitikai intézkedések eredményeként az épületeken vagy az épületekben saját használatra termelt, ellenőrizhető energiamentesség 30 %-át;
 - g) beszámíthatja az előírt energiamegtakarítás mennyiségébe a 2014. január 1-jétől 2020. december 31-ig tartó kötelezettségi időszakra előírt energiamegtakarításon felüli energiamegtakarítást, feltéve, hogy ez a megtakarítás a 7a. és a 7b. cikkben említett olyan szakpolitikai intézkedések alapján megvalósított egyéni fellépésekből származik, amelyekről a tagállamok beszámoltak a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervekben és jelentést tettek az elért eredményekről szóló jelentéseikben a 24. cikkkel összhangban.
- (5) Az (1) bekezdés első albekezdésének a) és b) pontjában említett időszakok tekintetében a tagállamok elkülönítetten alkalmazzák a (4) bekezdés alapján kiválasztott lehetőségeket és külön számítják ki azok hatását a következők szerint:
- a) az (1) bekezdés első albekezdésének a) pontjában említett kötelezettségi időszakra előírt energiamegtakarítás mennyiségének kiszámítása során a tagállamok a (4) bekezdés a)–d) pontját alkalmazhatják. A (4) bekezdés alapján kiválasztott lehetőségek együttesen nem haladhatják meg az (1) bekezdés első albekezdésének a) pontjában említett energiamegtakarítás 25 %-át;
 - b) az (1) bekezdés első albekezdésének b) pontjában említett kötelezettségi időszakra előírt energiamegtakarítás mennyiségének kiszámítása során a tagállamok a (4) bekezdés b)–g) pontját alkalmazhatják, amennyiben a (4) bekezdés d) pontjában említett egyéni fellépéseknek 2020. december 31-ét követően továbbra is ellenőrizhető és mérhető hatásuk van. A (4) bekezdés alapján kiválasztott valamennyi lehetőség együttesen nem eredményezheti az energiamegtakarítás (2) és (3) bekezdéssel összhangban kiszámított mennyiségének 35 %-nál nagyobb csökkenését.
- Függetlenül attól, hogy a tagállamok részben vagy egészben kihagyják-e a közlekedésben felhasznált energiát a számítási alapértékeikből vagy alkalmazzák-e a (4) bekezdésben felsorolt lehetőségek valamelyikét, biztosítaniuk kell, hogy a végsőenergia-fogyasztást illetően 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig tartó kötelezettségi időszakban elérendő új megtakarítás kiszámított nettó mennyisége ne legyen kevesebb az (1) bekezdés első albekezdésének b) pontjában említett éves megtakarítási arány alkalmazásából származó mennyiségénél.
- (6) A tagállamok integrált nemzeti energia- és klímatervekben az (EU) 2018/1999 rendelet III. mellékletével összhangban ismertetik az e cikk (1) bekezdése első albekezdésének b) pontjában említett, 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig tartó időszak során elérendő energiamegtakarítás mennyiségének kiszámítását, és adott esetben elmagyarázzák, hogy hogyan került meghatározásra az éves megtakarítási arány és a számítási alapérték, valamint hogy az e cikk (4) bekezdésében említett lehetőségek hogyan és milyen mértékben kerültek alkalmazásra.
- (7) A 2020. december 31. után elért energiamegtakarítás nem számítható bele a 2014. január 1-jétől 2020. december 31-ig tartó időszakra előírt energiamegtakarítás mennyiségébe.

(8) E cikk (1) bekezdésétől eltérve, azon tagállamok, amelyek lehetővé teszik a kötelezett feleknek, hogy az e cikk (1) bekezdése első albekezdésének a) pontja alkalmazásában éljenek a 7a. cikk (6) bekezdésének b) pontjában említett lehetőséggel, a 2010-et követően, de az e cikk (1) bekezdése első albekezdésének a) pontjában említett kötelezettségi időszakot megelőzően bármely adott évben elért energiamegtakarítást úgy számíthatják be, mintha azt 2013. december 31. után és 2021. január 1. előtt érték volna el, feltéve, hogy az alábbi körülmények mindegyike fennáll:

- a) 2009. december 31. és 2014. december 31. között valamikor hatályban volt az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer, amely be volt építve a tagállamnak a 24. cikk (2) bekezdése alapján benyújtott első nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervébe;
- b) a megtakarítás a kötelezettségi rendszer keretében keletkezett;
- c) a megtakarítás kiszámítására az V. melléklettel összhangban kerül sor;
- d) a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervekben a 24. cikk (2) bekezdésével összhangban beszámoltak azokról az évekről, amelyekben az elért megtakarítás beszámításra került.

(9) A tagállamok biztosítják, hogy a 7a. és a 7b. cikkben, valamint a 20. cikk (6) bekezdésében említett szakpolitikai intézkedések eredményeként elért megtakarítás kiszámítása az V. melléklettel összhangban történik.

(10) Az e cikk (1) bekezdésében előírt mennyiségű energiamegtakarítást a tagállamok vagy a 7a. cikkben említett energiahatékonysági kötelezettségi rendszer létrehozása révén, vagy a 7b. cikkben említett alternatív szakpolitikai intézkedések meghozatala révén érik el. A tagállamok az energiahatékonysági kötelezettségi rendszert kombinálhatják az alternatív szakpolitikai intézkedésekkel.

(11) Az energiamegtakarítás elérésére vonatkozó kötelezettségeik teljesítését célzó szakpolitikai intézkedések kidolgozásakor a tagállamok figyelembe veszik, hogy az általuk meghatározott kritériumokkal összhangban és az e területen meglévő gyakorlatokat figyelembe véve enyhíteni kell az energiaszegénységet, annak megfelelő mértékű előírásával, hogy a nemzeti energiahatékonysági kötelezettségi rendszerük keretébe tartozó energiahatékonysági intézkedések, alternatív szakpolitikai intézkedések, illetve a nemzeti energiahatékonysági alap keretében finanszírozott programok vagy intézkedések egy részét prioritásként a – például az energiaszegénység által sújtott – kiszolgáltatott helyzetben lévő háztartások és adott esetben a szociális bérlakások tekintetében kell végrehajtani.

A tagállamok az (EU) 2018/1999 rendelettel összhangban benyújtandó, az integrált nemzeti energia- és éghajlatpolitikai eredményekről szóló jelentésekben információval szolgálnak az ezen irányelv keretében az energiaszegénység enyhítése érdekében hozott intézkedések eredményéről.

(12) A tagállamok igazolják, hogy amennyiben átfedés van a szakpolitikai intézkedések vagy az egyéni fellépések hatása között, az energiamegtakarítást nem számítják duplán.”

4. Az irányelv a következő cikkekkkel egészül ki:

„7a. cikk

Energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek

(1) Amennyiben a tagállamok úgy döntenek, hogy a 7. cikk (1) bekezdésében előírt mennyiségű megtakarítás elérésére vonatkozó kötelezettségüket energiahatékonysági kötelezettségi rendszer révén teljesítik, biztosítják, hogy az e cikk (2) bekezdésében említett, egy adott tagállam területén működő kötelezett felek a 7. cikk (4) és (5) bekezdésének sérelme nélkül teljesítik a 7. cikk (1) bekezdésében foglalt halmozott végfelhasználási energiamegtakarítási követelményüket.

A tagállamok adott esetben dönthetnek úgy, hogy a kötelezett felek a 20. cikk (6) bekezdésével összhangban a nemzeti energiahatékonysági alaphoz való hozzájárulással teljesítik az említett megtakarítások egészét vagy egy részét.

(2) A tagállamok objektív és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján kötelezett feleket jelölnek ki a területükön tevékeny energiaelosztók, kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozások, és közlekedési célú üzemanyag-elosztók vagy kiskereskedelmi közlekedési célú üzemanyag-értékesítők közül. A kötelezettség teljesítéséhez szükséges energiamegtakarítás mennyiségét a 7. cikk (1) bekezdése szerinti számítástól függetlenül a tagállam által kijelölt kötelezett felek a végső felhasználók körében, vagy ha a tagállamok úgy döntenek, az e cikk (6) bekezdésének a) pontjában leírtak szerint a harmadik felektől származó tanúsított energiamegtakarításon keresztül érik el.

(3) Amennyiben a (2) bekezdés alapján kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozásokat jelölnek ki kötelezett feleknek, a tagállamok biztosítják, hogy a kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozások kötelezettségük teljesítése során semmilyen módon se akadályozzák a fogyasztókat, hogy szolgáltatót váltsanak.

(4) A tagállamok az egyes kötelezett felek részére előírt energiamegtakarítás mennyiségét végsőenergia-fogyasztásként vagy primerenergia-fogyasztásként fejezik ki. A kötelezett felek által megvalósított bejelentett megtakarítás kiszámításához is az előírt energiamegtakarítás mennyiségének kifejezéséhez választott módszert kell használni. A IV. mellékletben foglalt átváltási tényezőket kell alkalmazni.

(5) A tagállamok olyan mérési, irányítási és ellenőrzési rendszereket vezetnek be, amelyek keretében a kötelezett felek által megvalósított energiahatékonyság-javító intézkedéseknek legalább egy statisztikailag jelentős részén és reprezentatív mintáján dokumentált ellenőrzést végeznek. Az ilyen mérést, irányítást és ellenőrzést a kötelezett felektől függetlenül kell elvégezni.

(6) Az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer keretén belül a tagállamok a következők egyikét vagy mindegyikét tehetik:

- a) engedélyezhetik a kötelezett felek számára, hogy a kötelezettségük terhére elszámolják azt a tanúsított energiamegtakarítást, amelyet energiahatékonysági szolgáltatók vagy más harmadik felek értek el, beleértve azt is, amikor a kötelezett felek más, az állam által jóváhagyott szerveken vagy állami hatóságokon keresztül támogatnak intézkedéseket, ami formális partnerségeket is jelenthet és egyéb finanszírozási forrásokkal is kombinálható. Amennyiben a tagállamok ezt engedélyezik, biztosítják, hogy az energiamegtakarítás tanúsítására egy, a tagállamokban létrehozandó, egyértelmű, átlátható és minden piaci szereplő számára nyitott, a tanúsítás költségeinek minimalizálására törekvő jóváhagyási folyamat mentén kerüljön sor;
- b) engedélyezhetik a kötelezett feleknek, hogy egy adott évben elért megtakarítást a négy megelőző vagy a három következő évben elért megtakarításként vegyenek figyelembe, amennyiben ez az időszak nem nyúlik túl a 7. cikk (1) bekezdésében foglalt kötelezettségi időszakok végén.

A tagállamok értékelik a helyzetet és adott esetben intézkedéseket hoznak az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek közvetlen és közvetett költségeinek a nemzetközi versenynek kitett energiaigényes iparágak versenyképességére gyakorolt hatásának minimálisra csökkentése érdekében.

(7) A tagállamok évente közzéteszik a rendszer keretében az egyes kötelezett felek, vagy a kötelezett felek egyes alkategóriái által elért energiamegtakarítást, valamint az összesített adatokat.

7b. cikk

Alternatív szakpolitikai intézkedések

(1) Amennyiben a tagállamok úgy döntenek, hogy a 7. cikk (1) bekezdésében előírt megtakarítás elérésére vonatkozó kötelezettségüket alternatív szakpolitikai intézkedések révén teljesítik, a 7. cikk (4) és (5) bekezdésének sérelme nélkül, biztosítják, hogy a 7. cikk (1) bekezdésében előírt energiamegtakarítást a végső felhasználók körében ériék el.

(2) Az adózási intézkedésekhez kapcsolódóktól eltérő minden intézkedés tekintetében a tagállamok olyan mérési, irányítási és ellenőrzési rendszereket vezetnek be, amelyek keretében a részt vevő vagy megbízott felek által megvalósított energiahatékonyság-javító intézkedéseknek legalább egy statisztikailag jelentős részén és reprezentatív mintáján dokumentált ellenőrzést végeznek. A mérést, irányítást és ellenőrzést a részt vevő vagy megbízott felektől függetlenül kell elvégezni.”

5. A 9. cikk a következőképpen módosul:

a) a cím helyébe a következő szöveg lép:

„A gáz- és villamosenergia-fogyasztás mérése”;

b) az (1) bekezdés első albekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy a villamos energia és a földgáz végső felhasználóit – amennyiben az műszakilag lehetséges, pénzügyileg észszerű és a lehetséges energiamegtakarítással arányos – olyan versenyképes árú, egyedi fogyasztásmérőkkel lássák el, amelyek pontosan tükrözik a tényleges energiafogyasztásukat, és amelyek információkat szolgáltatnak a tényleges felhasználási időszakról.”;

c) a (3) bekezdést el kell hagyni;

6. Az irányelv a következő cikkekkkel egészül ki:

„9a. cikk

A fűtésre, a hűtésre és a használati meleg vízre vonatkozó fogyasztásmérés

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a távfűtés, a távhűtés, valamint a használati meleg víz végső felhasználóit az azok tényleges energiafogyasztását pontosan tükröző, versenyképes árú fogyasztásmérőkkel lássák el.

(2) Amennyiben az épület fűtését, hűtését vagy használati melegvíz-ellátását egy több épületet kiszolgáló központi rendszerből, illetve távfűtési vagy távhűtési hálózatról biztosítják, a hőcserélőnél vagy a csatlakozási pontnál fogyasztásmérőt kell felszerelni.

9b. cikk

A fűtésre, a hűtésre és a használati meleg vízre vonatkozó al mérés és költségmegosztás

(1) Az olyan többlakásos épületekben és több célra használt épületekben, amelyekben a fűtést vagy a hűtést központi rendszeren keresztül, illetve távfűtési vagy távhűtési rendszerről biztosítják, egyedi fogyasztásmérőket kell felszerelni a fűtés-, hűtés- vagy használati melegvíz-fogyasztás minden önálló rendeltetési egységben történő mérésére, amennyiben ez műszakilag megvalósítható és a lehetséges energiamegtakarítással való arányosság tekintetében költséghatékony.

Amennyiben az egyedi fogyasztásmérők használata műszakilag nem megvalósítható, vagy a hőfogyasztás minden egyes önálló rendeltetési egységben történő mérése nem költséghatékony, a hőfogyasztás mérésére minden egyes radiátororra egyedi fűtési költségmegosztókat kell szerelni, kivéve, ha az adott tagállam bizonyítja, hogy az ilyen fűtési költségmegosztók felszerelése nem lenne költséghatékony. Ezekben az esetekben a hőfogyasztás mérésére alternatív költséghatékony módszereket lehet figyelembe venni. Minden egyes tagállam egyértelműen meghatározza és közlésezi azokat az általános kritériumokat, módszertanokat és/vagy eljárásokat, amelyekkel megállapítható, hogy egy adott megoldás nem költséghatékony vagy műszakilag nem megvalósítható.

(2) Az olyan új többlakásos épületekben, és a több célra használt új épületek lakásoknak otthont adó részeiben, amelyek használatimelegvíz-ellátás céljára központi fűtési rendszerrel vagy távfűtési rendszerrel vannak felszerelve, az (1) bekezdés első albekezdésének ellenére egyedi fogyasztásmérőket kell felszerelni a használatimelegvíz-fogyasztás mérésére.

(3) A távfűtési vagy távhűtési hálózatról ellátott többlakásos vagy több célra használt épületek esetében, vagy ahol az ilyen épületekre saját központi fűtő- vagy hűtőrendszerek jellemzők, az egyedi fogyasztás elszámolása átláthatóságának és pontosságának biztosítása érdekében a tagállamok gondoskodnak arról, hogy átlátható és a nyilvánosság számára hozzáférhető nemzeti szabályokkal rendelkezzenek az ilyen épületek fűtési, hűtési és használatimelegvíz-fogyasztási költségeinek elosztására vonatkozóan. Adott esetben e szabályoknak iránymutatásokat kell tartalmazniuk az alábbiakra használt energia költségei megosztásának módjára vonatkozóan:

- a) használati meleg víz;
- b) az épületgépészeti berendezésből sugárzott és közös használatú helyiségek fűtésére felhasznált hő, amennyiben a lépcsőházak és folyosók radiátorokkal vannak felszerelve;
- c) a lakások fűtése vagy hűtése céljára.

9c. cikk

A távolról való leolvashatóságra vonatkozó követelmény

(1) A 9a. és a 9b. cikk alkalmazásában a 2020. október 25-ét követően felszerelt fogyasztásmérőeknek és fűtési költségmegosztóknak távolról is leolvasható készülékeknek kell lenniük. A 9b. cikk (1) bekezdésében foglalt, a műszaki megvalósíthatóságra és a költséghatékonyaságra vonatkozó feltételek továbbra is alkalmazandók.

(2) A már felszerelt, de távolról nem leolvasható fogyasztásmérőket és fűtési költségmegosztókat 2027. január 1-jéig távolról is leolvashatóvá kell tenni vagy távolról is leolvasható készülékekre kell cserélni, kivéve, ha az adott tagállam bizonyítja, hogy ez nem költséghatékony.”

7. A 10. cikk a következőképpen módosul:

- a) a cím helyébe a következő szöveg lép:

„A gáz- és villamosenergia-fogyasztásra vonatkozó számlainformációk”;

- b) az (1) bekezdés első albekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Amennyiben a végső felhasználók nem rendelkeznek a 2009/72/EK és 2009/73/EK irányelvben említett okos mérőkkel, a tagállamok – amennyiben ez műszakilag megvalósítható és gazdaságilag indokolt – 2014. december 31-ig gondoskodnak arról, hogy a VII. melléklet 1.1. pontjával összhangban a számlainformációk megbízhatóak és pontosak legyenek, és a tényleges villamosenergia- és gázfogyasztáson alapuljanak.”

8. Az irányelv a következő cikkel egészül ki:

„10a. cikk

A fűtésre, a hűtésre és a használati meleg vízre vonatkozó fogyasztási és számlainformációk

(1) Amennyiben fogyasztásmérők vagy fűtési költségmegosztók vannak felszerelve, a tagállamok gondoskodnak arról, hogy a fogyasztási és számlainformációk a VIIa. melléklet 1. és 2. pontjával összhangban megbízhatóak és pontosak legyenek és a tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuljanak minden hasznosító fogyasztó esetében, azaz olyan természetes vagy jogi személy esetében, aki vagy amely saját maga általi végfelhasználásra fűtést, hűtést vagy használati meleg vizet vásárol, vagy olyan természetes vagy jogi személy esetében, aki vagy amely egy olyan különálló épületet használ, vagy egy olyan többlakásos vagy több célra használt épület egy adott részét használja, amelynek fűtését, hűtését vagy használatimelegvíz-ellátását központi rendszer biztosítja, és akinek, vagy amelynek nincs közvetlen vagy egyéni szerződése az energiaszolgáltatóval.

A 9b. cikk szerinti, fűtési költségmegosztón alapuló, almerővel mért fogyasztás esetét kivéve, amennyiben egy tagállam úgy rendelkezik, az említett kötelezettségnek eleget lehet tenni a végső felhasználó vagy a hasznosító fogyasztó által végzett rendszeres leolvasáson alapuló rendszerrel is, amelynek keretében azok a mérőberendezés állását bejelentik. A számla csak akkor alapulhat becsült fogyasztáson vagy tüntethet fel általánosösszeget, ha a végső felhasználó vagy a hasznosító fogyasztó az adott számlázási időszakra nem jelentette be a mérőberendezés állását.

(2) A tagállamok:

- a) előírják, hogy ha rendelkezésre állnak a hasznosító fogyasztó energiaszámláival és múltbeli fogyasztásával kapcsolatos információk vagy a hasznosító fogyasztó fűtési költségmegosztóról leolvasott értékei, akkor azokat a hasznosító fogyasztó kérésére hozzáférhetővé kell tenni az általa kijelölt energiahatékonysági szolgáltató számára;
- b) biztosítják, hogy a végső felhasználónak lehetősége legyen az elektronikus számlainformációkat és számlázást választani;
- c) biztosítják, hogy valamennyi hasznosító fogyasztó a számlával együtt a VIIa. melléklet 3. pontjával összhangban egyértelmű és érthető tájékoztatást kapjon; valamint
- d) a vonatkozó uniós joggal összhangban előmozdítják a kiberbiztonságot és biztosítják a hasznosító fogyasztók magánéletének és adatainak védelmét.

A tagállamok előírhatják, hogy a végső felhasználó kérésére a számlainformációk rendelkezésre bocsátása ne minősüljön fizetési kérelemnek. Ezekben az esetekben a tagállamok biztosítják, hogy a tényleges fizetésre rugalmas feltételeket ajánljanak fel.

(3) A tagállamok határoznak arról, hogy az (1) és a (2) bekezdésben említett információkat kinek kell azon hasznosító fogyasztók rendelkezésére bocsátania, akiknek vagy amelyeknek nincs közvetlen vagy egyéni szerződése egy energiaszolgáltatóval.”

9. A 11. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„11. cikk

A villamosenergia- és gázfogyasztásra vonatkozó mérési és számlainformációkhoz való hozzáférés költségei

A tagállamok biztosítják, hogy a végső felhasználók térítésmentesen kapják meg az energiafogyasztásról szóló számláikat és a számlainformációkat, és hogy a fogyasztási adataikhoz megfelelő módon és térítésmentesen férjenek hozzá.”

10. Az irányelv a következő cikkel egészül ki:

„11a. cikk

A fűtésre, a hűtésre és a használati meleg vízre vonatkozó mérési, fogyasztási és számlainformációkhoz való hozzáférés költsége

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a hasznosító fogyasztók térítésmentesen kapják meg az energiafogyasztásról szóló számláikat és a számlainformációkat, és hogy a fogyasztási adataikhoz megfelelő módon és térítésmentesen férjenek hozzá.

(2) E cikk (1) bekezdésének ellenére, a többlakásos épületekben és a több célra használt épületekben a 9b. cikk szerinti egyedi fűtési, hűtési és használatimelegvíz-fogyasztásra vonatkozó számlainformációk költségeinek megosztását nonprofit alapon kell végezni. Ha ezzel a feladattal harmadik felet – például egy szolgáltatót vagy a helyi energiaszolgáltatót – bíznak meg, az ebből eredő, az ilyen épületekben a tényleges egyedi fogyasztás mérését, felosztását és elszámolást fedező költségeket a hasznosító fogyasztókra lehet hárítani, olyan mértékben, amennyiben ezek a költségek észszerűek.

(3) A (2) bekezdésben említett almerési szolgáltatások észszerű költségeinek biztosítása érdekében a tagállamok ösztönözhetik a versenyt ebben a szolgáltatási ágazatban olyan megfelelő intézkedések meghozatalával, mint például pályázati eljárások alkalmazásának vagy a szolgáltatóváltást megkönnyítő interoperábilis eszközök és rendszerek használatának az ajánlása vagy más módon történő népszerűsítése.”

11. A 15. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(2a) 2020 december 31-ig a Bizottság az érintett érdekelt felekkel való konzultációt követően közös módszertant dolgoz ki a hálózatüzemeltetőknek arra való ösztönzése érdekében, hogy csökkentsék a költségeket, költség- és energiahatékony infrastrukturális beruházási programot hajtsanak végre, valamint hogy megfelelően vegyék figyelembe a hálózat energiahatékonyágát és rugalmasságát.”

12. A 20. cikk a következő bekezdésekkel egészül ki:

„(3a) Az energiahatékonsági intézkedések és az energetikai felújítások magánfinanszírozásának mobilizálása céljából a Bizottság – a 2010/31/EU irányelvvel összhangban – párbeszédet kezd az állami és a magán pénzügyi intézményekkel, hogy feltérképezze az általa hozandó lehetséges intézkedéseket.

(3b) A (3a) bekezdésben említett intézkedések a következőkre terjednek ki:

a) tőkeberuházások bevonása az energiahatékonság területére az energiamegtakarítás pénzügyi kockázatkezelésre gyakorolt tágabb hatásainak figyelembevételével;

b) az energetikai és pénzügyi teljesítményre vonatkozó jobb adatok biztosítása a következők révén:

- i. annak további vizsgálata, hogy az energiahatékonságba történő beruházások miként javítják az alapul szolgáló eszközértéket;
- ii. az energiahatékonságba történő beruházások nem energetikai természetű előnyeinek pénzbeli értékbecslésére irányuló tanulmányok támogatása.

(3c) Az energiahatékonsági intézkedések és az energetikai felújítások magánfinanszírozásának mobilizálása céljából a tagállamok ezen irányelv végrehajtása során:

- a) mérlegelik, miként lehetséges a 8. cikk szerinti energetikai auditokat jobban felhasználni a döntéshozatal befolyásolására;
- b) optimális mértékben kiaknázzák az „Intelligens finanszírozás – intelligens épületek” kezdeményezésben javasolt lehetőségeket és eszközöket.

(3d) A Bizottság 2020. január 1-jéig iránymutatást nyújt a tagállamok számára a magánbefektetések mozgósításáról.”

13. A 22. cikk (2) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 23. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el ezen irányelv módosítása érdekében az I–V., a VII–X. és a XII. mellékletben foglalt értékeknek, számítási módszereknek, alapértelmezett primerenergia-együtthatónak és követelményeknek a technikai fejlődéshez történő hozzáigazítása céljából.”

14. A 23. cikk a következőképpen módosul:

a) a (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A Bizottságnak a 22. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó felhatalmazása ötéves időtartamra szól 2018. december 24-től kezdődő hatállyal. A Bizottság legkésőbb kilenc hónappal az ötéves időtartam letelte előtt jelentést készít a felhatalmazásról. A felhatalmazás hallgatólagosan meghosszabbodik a korábbival megegyező időtartamra, amennyiben az Európai Parlament vagy a Tanács nem ellenzi a meghosszabbítást legkésőbb három hónappal minden egyes időtartam letelte előtt.”;

b) a cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(3a) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadása előtt a Bizottság a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban (*) foglalt elveknek megfelelően konzultál az egyes tagállamok által kijelölt szakértőkkel.

(*) HL L 123., 2016.5.12., 1. o.”

15. A 24. cikk a következőképpen módosul:

a) a cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(4a) Az energiaunió helyzetéről szóló jelentéssel összefüggésben a Bizottság az (EU) 2018/1999 rendelet 35. cikkének (1) bekezdésével és 35. cikke (2) bekezdésének c) pontjával összhangban jelentést tesz a szén-dioxid-piac működéséről, figyelembe véve az ezen irányelv végrehajtásából eredő hatásokat.”;

b) a cikk a következő bekezdésekkel egészül ki:

„(12) A Bizottság 2019. december 31-ig értékeli a kis- és középvállalkozások fogalommeghatározása végrehajtásának a 8. cikk (4) bekezdése alkalmazásában történő használata hatékonyságát, és erről jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. Adott esetben a Bizottság e jelentés benyújtását követően a lehető leghamarabb jogalkotási javaslatokat fogad el.

(13) A Bizottság 2021. január 1-jéig elvégzi annak értékelését, hogy milyen energiahatékonysági potenciált rejt az energia átalakítása, átvitele, szállítása és tárolása, és erről jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. A jelentéshez adott esetben jogalkotási javaslatokat kell csatolni.

(14) A Bizottság – kivéve abban az esetben, ha időközben javaslat született a földgáz belső piacára vonatkozó közös szabályokról szóló 2009/73/EK irányelv kiskereskedelmi piacokra vonatkozó rendelkezéseinek módosítására – 2021. december 31-ig értékelést végez és jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a földgázra vonatkozó mérési, fogyasztási és számlainformációkkal kapcsolatos rendelkezésekről annak céljából, hogy adott esetben összehangolja azokat a 2009/72/EK irányelv villamos energiára vonatkozó releváns rendelkezéseivel annak érdekében, hogy javuljon a fogyasztók védelme, és hogy a végső felhasználók gyakrabban kapjanak egyértelmű és naprakész tájékoztatást földgázfogyasztásukról, valamint hogy szabályozzák az energiafogyasztásukat. Adott esetben a Bizottság e jelentés benyújtását követően a lehető leghamarabb jogalkotási javaslatokat fogad el.

(15) A Bizottság 2024. február 28-ig, majd azt követően ötévente értékeli ezen irányelvet, és erről jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

Az értékelés az alábbiakra terjed ki:

- a) annak vizsgálata, hogy 2030 után ki kell-e igazítani az 5. cikkben megállapított követelményeket és alternatív megközelítést;
- b) ezen irányelv általános hatékonyságának értékelése, valamint annak vizsgálata, hogy az Egyesült Nemzetek Éghajlatváltozási Keretegyezménye Részes Feleinek 21. konferenciáját követően az éghajlatváltozásról szóló 2015. évi Párizsi Megállapodás (*) célkitűzéseivel összhangban, valamint a gazdaság és az innováció területén bekövetkezett fejlemények tükrében szükség van-e az Unió energiahatékonysági szakpolitikájának további kiigazítására.

Az említett jelentéshez adott esetben további intézkedésekre irányuló javaslatokat kell csatolni.

(*) HL L 282., 2016.10.19., 4. o.”

16. A mellékletek az ezen irányelv mellékletében foglaltaknak megfelelően módosulnak.

2. cikk

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2020. június 25-ig megfeleljenek.

Ugyanakkor a tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az 1. cikk 5–10. pontjának és a melléklet 3. és 4. pontjának 2020. október 25-ig megfeleljenek.

E rendelkezések szövegét haladéktalanul közlik a Bizottsággal.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

3. cikk

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő harmadik napon lép hatályba.

4. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, 2018. december 11-én.

az Európai Parlament részéről

az elnök

A. TAJANI

a Tanács részéről

az elnök

J. BOGNER-STRAUSS

MELLÉKLET

A 2012/27/EU irányelv mellékletei a következőképpen módosulnak:

1. A IV. melléklet 3. lábjegyzete helyébe a következő szöveg lép:

„⁽³⁾ Akkor alkalmazandó, ha az energiamegtakarítást a primer energia viszonylatában számítják ki a végsőenergia-fogyasztáson alapuló, alulról építkező módszer alkalmazásával. A kWh-ban kifejezett villamosenergia-megtakarítás esetében a tagállamok olyan együttthatót alkalmaznak, amelyet átlátható módszerrel állapítanak meg a primerenergia-fogyasztást befolyásoló nemzeti körülmények alapján, a tényleges megtakarítások pontos kiszámításának biztosítása érdekében. Az említett körülményeknek alátámasztottnak és ellenőrizhetőnek kell lenniük, valamint objektív és megkülönböztetésmentes kritériumokon kell alapulniuk. A kWh-ban kifejezett villamosenergia-megtakarítás esetében a tagállamok alapértelmezett 2,1-es együttthatót alkalmazhatnak vagy élhetnek az ettől eltérő együtttható meghatározására vonatkozó mérlegelési jogkörükkel, feltéve, hogy azt meg tudják indokolni. Ennek során a tagállamok figyelembe veszik az integrált nemzeti energia- és klímaterveikben foglalt energiamixüket, amely tervekről az (EU) 2018/1999 rendelettel összhangban a Bizottságot értesíteni kell. 2022. december 25-ig és azt követően négyévente a Bizottság a megfigyelt adatok alapján felülvizsgálja az alapértelmezett együttthatót. Ezen átdolgozás során figyelembe kell venni annak a más uniós jogra, például a 2009/125/EK irányelvre és az energiacímkézés keretének meghatározásáról és a 2010/30/EU irányelv hatályaon kívül helyezésétől szülő, 2017. július 4-i (EU) 2017/1369 európai parlamenti és tanácsi rendeletre (HL L 198., 2017.7.28., 1. o.) gyakorolt hatásait.”

2. Az V. melléklet helyébe a következő szöveg lép:

„V. MELLÉKLET

Közös módszerek és elvek a 7., a 7a. és a 7b. cikk, valamint a 20. cikk (6) bekezdése szerinti energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek vagy más szakpolitikai intézkedések hatásának kiszámításához

1. Módszerek az adózási intézkedésekből származóktól eltérő energiamegtakarításnak a 7., a 7a. és a 7b. cikk, valamint a 20. cikk (6) bekezdése alkalmazásában történő kiszámításához.

A kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felek, illetve a végrehajtó állami hatóságok az energia-megtakarítás kiszámításához az alábbi módszereket alkalmazhatják:

- várható energiamegtakarítás, a hasonló létesítményekben végrehajtott korábbi, függetlenül ellenőrzött energiafejlesztések eredményeire tett hivatkozással. Az általános megközelítés »előzetes« megközelítésnek minősül;
- mért megtakarítás, amikor az intézkedés vagy intézkedéscsomag megvalósítása nyomán elért megtakarítás úgy kerül meghatározásra, hogy rögzítik az energiefelhasználás tényleges csökkenését, kellően figyelembe véve olyan, a fogyasztást befolyásolható tényezőket, mint az addicionalitás, a kihasználtság, a termelési szintek és az időjárás. Az általános megközelítés »utólagos« megközelítésnek minősül;
- nagyságrendi megtakarítás, amikor a megtakarítások műszaki becslését alkalmazzák. Ez a megközelítés csak akkor alkalmazható, amikor egy adott létesítmény tekintetében nehéz vagy aránytalanul költséges megbízható mért adatokat megállapítani; ilyen eset például egy attól eltérő kWh teljesítményű kompresszor vagy elektromos motor cseréje, mint amellyel kapcsolatban független megtakarítási adatokat mértek, vagy ha a szóban forgó becsléseket nemzeti szinten meghatározott módszertanok és referenciaértékek alapján végezték olyan, képesítéssel vagy akkreditációval rendelkező szakértők, akik függetlenek az érintett kötelezett, részt vevő vagy megbízott felektől;
- felmérésen alapuló megtakarítás, amikor a fogyasztóknak a tanácsokra, tájékoztató kampányokra, címkézési vagy tanúsítási rendszerekre vagy az okos mérésre adott reakcióit mérik fel. Ez a megközelítés csak a fogyasztói magatartás változásából fakadó megtakarítások esetében alkalmazható. Nem használható a fizikai intézkedések foganatosításából adódó megtakarításokra.

2. Az energiahatékonysági intézkedéshez fűződő, a 7. cikk, a 7a. és a 7b. cikk, valamint a 20. cikk (6) bekezdése alkalmazásában az energiamegtakarítás megállapításakor a következő elvek alkalmazandók:

- a megtakarításról bizonyítani kell, hogy többletmegtakarítás ahhoz képest, amelyre mindenképpen sor került volna, függetlenül a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felek, vagy a végrehajtó állami hatóságok tevékenységétől. Annak meghatározásához, hogy mely megtakarítások jelenthetők be többletmegtakarításként, a tagállamok áttekintik, hogy hogy az

adott szakpolitikai intézkedés hiányában hogyan alakulna az energiafogyasztás és -kereslet, figyelembe véve legalább a következő tényezőket: az energiafogyasztási trendek, a fogyasztói magatartás változása, a műszaki fejlődés, valamint az uniós és nemzeti szinten végrehajtott egyéb intézkedések által okozott változások.

- b) a kötelező erejű uniós jog végrehajtásából származó megtakarítások olyan megtakarításnak tekintendők, amelyekre mindenképpen sor került volna, ezért azokat a 7. cikk (1) bekezdése alkalmazásában nem lehet energiamegtakarításként bejelenteni. Ezen követelménytől eltérve, a meglévő épületek felújításához kapcsolódó megtakarítások a 7. cikk (1) bekezdése alkalmazásában bejelenthetők energiamegtakarításként, amennyiben biztosítva van az ezen melléklet 3. pontjának h) alpontjában említett lényegességi kritérium teljesülése. Az új épületekre vonatkozóan a 2010/31/EU irányelv átültetése előtt meghatározott nemzeti minimumkövetelmények végrehajtásából származó megtakarítások a 7. cikk (1) bekezdésének a) pontja alkalmazásában bejelenthetők energiamegtakarításként, amennyiben biztosítva van az ezen melléklet 3. pontjának h) alpontjában említett lényegességi kritérium teljesülése, és amennyiben a tagállamok e megtakarításokról a nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveikben a 24. cikk (2) bekezdésével összhangban beszámoltak.
 - c) a megtakarítások csak akkor írhatók jóvá, ha azok meghaladják az alábbi szinteket:
 - i. a 443/2009/EK (*), illetve az 510/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (**) végrehajtását követő uniós kibocsátási követelmények az új személygépkocsikra és az új könnyű haszongépjárművekre vonatkozóan;
 - ii. a 2009/125/EK irányelv szerinti végrehajtási intézkedések végrehajtását követően bizonyos, energiafogyasztást befolyásoló termékek piacról való kivonására vonatkozó uniós követelmények.
 - d) a termékek, berendezések, közlekedési rendszerek, járművek és üzemanyagok, épületek és épületelemek, folyamatok vagy piacok energiahatékonysági szintjének növelését ösztönző célú szakpolitikák megengedettek.
 - e) a kisléptékű, fogyasztásközei megújulóenergia-technológiák épületekbe való beépítését vagy épületekre való felszerelését támogató intézkedéseket figyelembe lehet venni a 7. cikk (1) bekezdése szerinti energiamegtakarításra vonatkozó kötelezettség teljesítése tekintetében, feltéve, hogy ellenőrizhető, és mérhető vagy felbecsülhető energiamegtakarítást eredményeznek. A megtakarítások kiszámításának meg kell felelnie az e mellékletben foglalt követelményeknek.
 - f) a hatékonyabb termékek és járművek elterjedésének felgyorsítására irányuló szakpolitikák tekintetében teljes jóváírás igényelhető, feltéve, hogy az említett elterjedés bizonyítottan a termék vagy a jármű átlagos várható élettartamának lejártá előtt valósul meg, vagy azt megelőzően, hogy a terméket vagy a járművet normál esetben lecserélnék, és a megtakarítást csak a lecserélendő termék vagy jármű átlagos várható élettartamának lejártáig tartó időszakra jelentik be.
 - g) az energiahatékonysági intézkedések elterjedésének előmozdítása terén a tagállamok adott esetben gondoskodnak a termékekre, a szolgáltatásokra és az intézkedések végrehajtására vonatkozó minőségi előírások fenntartásáról, illetve ilyen előírások hiányában azok bevezetéséről.
 - h) a régiók közötti éghajlati eltérések figyelembevétele érdekében a tagállamok választhatják azt, hogy a megtakarításokat hozzáigazítják egy standard értékhez, vagy hogy a különböző megtakarításokat egyeztetik a régiók közötti hőmérsékleti ingadozással.
 - i) az energiamegtakarítás kiszámítása során figyelembe kell venni az intézkedések élettartamát és azt, hogy idővel milyen arányban csökkennek a megtakarítások. Ezt a kiszámítást az egyes egyéni fellépések által a végrehajtásuk időpontjától 2020. december 31-ig vagy adott esetben 2030. december 31-ig tartó időszakban majd elért megtakarítások összeadásával kell elvégezni. A tagállamok ehelyett bevezethetnek más olyan módszert is, amely a becslések szerint legalább ugyanolyan teljes megtakarításmennyiséget eredményez. Más módszerek használata esetén a tagállamok biztosítják, hogy az e módszerrel kiszámított energiamegtakarítás teljes mennyisége ne haladja meg az energiamegtakarítás azon mennyiségét, amelyet annak eredményeképpen kaptak volna, ha összeszámolják az egyes egyéni fellépések által a végrehajtásuk időpontjától 2020. december 31-ig vagy adott esetben 2030. december 31-ig tartó időszakban majd elért megtakarításokat. A tagállamok az (EU) 2018/1999 rendelet szerinti integrált nemzeti energia- és klímatervekben részletesen bemutatják a kötelező számítási követelménynek való megfelelés biztosítására szolgáló egyéb módszert és rendelkezéseket.
3. A tagállamok biztosítják a 7b. cikk és a 20. cikk (6) bekezdése alapján hozott szakpolitikai intézkedésekre vonatkozó következő követelmények teljesülését:
- a) a szakpolitikai intézkedések és az egyéni fellépések ellenőrizhető végfelhasználási energiamegtakarítást eredményeznek;

- b) az esettől függően az egyes részt vevő felek, megbízott felek vagy a végrehajtó állami hatóság felelőssége egyértelműen meghatározott;
 - c) az elért vagy az elérendő energiamegtakarítást átlátható módon határozzák meg;
 - d) a szakpolitikai intézkedések által előírt vagy elérendő energiamegtakarítás mennyisége végsőenergia-felhasználásban vagy primerenergia-felhasználásban van kifejezve a IV. mellékletben foglalt átváltási tényezők alkalmazásával;
 - e) éves jelentést készítése és közzététele a megbízott felek, a részt vevő felek és a végrehajtó állami hatóságok által elért energiamegtakarításról és az energiamegtakarítás terén érvényesülő éves tendenciákkal kapcsolatos adatokról;
 - f) az eredmények nyomon követése és megfelelő intézkedések meghozatala arra az esetre, ha az előrehaladás nem kielégítő;
 - g) az egyéni fellépésből származó energiamegtakarítást nem jelenti be egynél több fél;
 - h) a részt vevő fél, a megbízott fél vagy a végrehajtó állami hatóság tevékenységei bizonyítottan lényegesek a bejelentett energiamegtakarítás elérésében.
4. A 7b. cikk alapján bevezetett adózási intézkedésekhez kapcsolódó szakpolitikai intézkedésekből származó energiamegtakarítás meghatározásakor a következő elvek alkalmazandók:
- a) csak a 2003/96/EK (***) vagy a 2006/112/EK tanácsi irányelvben (****) előírt, a tüzelő-, fűtő-, illetve üzemanyagokra vonatkozó adóztatás minimális szintjét meghaladó adózási intézkedésekből származó energiamegtakarítást lehet jóváírni;
 - b) az (energiára vonatkozó) adózási intézkedések hatásának kiszámítása során figyelembe vett árrugalmasságnak tükröznie kell az energia iránti kereslet alkalmazkodóképességét az árváltozásokhoz, és az árrugalmasság becsléséhez friss és reprezentatív hivatalos forrásadatokat kell felhasználni;
 - c) külön kell elszámolni a kísérő adópolitikai intézkedésekből – köztük a pénzügyi ösztönzőkből vagy az alapokba történő befizetésekből – származó energiamegtakarítást.
5. A módszertan bejelentése
- A tagállamok az (EU) 2018/1999 rendelettel összhangban értesítik a Bizottságot a 7a., és a 7b. cikkben, valamint a 20. cikk (6) bekezdésében említett energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek működtetésére és alternatív intézkedések végrehajtására vonatkozóan javasolt részletes módszertanokról. Az értesítésben – az adózástól eltérő esetekben – részletesen meg kell adni a következőket:
- a) a 7. cikk (1) bekezdése első albekezdésének b) pontja szerint előírt energiamegtakarítás szintje vagy a 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig tartó teljes időszakban várható megtakarítás;
 - b) a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felek, vagy a végrehajtó állami hatóságok;
 - c) a célzott ágazatok;
 - d) a szakpolitikai intézkedések és egyéni fellépések, beleértve a halmozott energiamegtakarítás egyes intézkedésenkénti várható teljes mennyiségét;
 - e) az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer keretében meghatározott kötelezettségi időszak időtartama;
 - f) a szakpolitikai intézkedés által meghatározott fellépések;
 - g) a számítás módszertana, beleértve azt is, hogy miként határozták meg az adózási hatást és a lényegességet, valamint hogy milyen módszertanokat és referenciaértékeket alkalmaznak a várható és a nagyságrendi megtakarítás tekintetében;
 - h) az intézkedések élettartama és számításuk módja, vagy az, hogy min alapulnak;
 - i) a tagállamon belüli éghajlati eltérések figyelembevételére alkalmazott megközelítés;
 - j) a 7a. és a 7b. cikk szerinti intézkedésekre vonatkozó nyomonkövetési és ellenőrzési rendszerek, valamint azoknak a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felektől való függetlensége biztosításának módja;
 - k) az adózás esetében:
 - i. a célzott ágazatok és az adózók célzott rétege;
 - ii. a végrehajtó állami hatóság;

- iii. a várható megtakarítás;
- iv. az adózási intézkedés időtartama; és
- v. a számítás módja, beleértve az alkalmazott árrugalmasságot és megállapításának módját.

- (*) Az Európai Parlament és a Tanács 443/2009/EK rendelete (2009. április 23.) a könnyű haszongépjárművek szén-dioxid-kibocsátásának csökkentésére irányuló közösségi integrált megközelítés keretében az új személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelmények meghatározásáról (HL L 140., 2009.6.5., 1. o.).
- (**) Az Európai Parlament és a Tanács 510/2011/EU rendelete (2011. május 11.) az új könnyű haszongépjárművekre vonatkozó kibocsátási követelményeknek a könnyű haszongépjárművek CO₂-kibocsátásának csökkentésére irányuló uniós integrált megközelítés keretében történő meghatározásáról (HL L 145., 2011.5.31., 1. o.).
- (***) A Tanács 2003/96/EK irányelve (2003. október 27.) az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről (HL L 283., 2003.10.31., 51. o.).
- (****) A Tanács 2006/112/EK irányelve (2006. november 28.) a közös hozzáadottértékadó-rendszerről (HL L 347., 2006.12.11., 1. o.).”

3. A VII. mellékletben a cím helyébe a következő szöveg lép:

„A tényleges fogyasztáson alapuló számlázásra és a számlainformációkra vonatkozó minimumkövetelmények a villamos energia és a gáz tekintetében”

4. Az irányelv a következő melléklettel egészül ki:

„VIIa. MELLÉKLET

A fűtésre, hűtésre, valamint a használati meleg vízre vonatkozó fogyasztási és számlainformációk minimumkövetelményei

1. A tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuló számlázás

Annak érdekében, hogy a hasznosító fogyasztók szabályozhassák saját energiafogyasztásukat, legalább évente egyszer a tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuló számlázást kell végezni.

2. A fogyasztási vagy számlainformációk rendelkezésre bocsátásának minimális gyakorisága

2020. október 25-től, amennyiben távolról is leolvasható fogyasztásmérők vagy fűtési költségmegosztók vannak felszerelve, a tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuló fogyasztási vagy számlainformációkat – kérésre, vagy ha a hasznosító fogyasztó az az elektronikus számlázást választotta – legalább negyedévente kell a végső felhasználók rendelkezésére bocsátani, egyéb esetben pedig évente kétszer.

2022. január 1-jétől, amennyiben távolról is leolvasható fogyasztásmérők vagy fűtési költségmegosztók vannak felszerelve, a tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuló fogyasztási vagy számlainformációkat legalább havonta a hasznosító fogyasztók rendelkezésére kell bocsátani. Ezt hozzáférhetővé lehet tenni az interneten is, és az alkalmazott mérőeszközök és rendszerek által lehetővé tett gyakorisággal frissíteni kell. A fűtési/hűtési szezonon kívüli időszakban a fűtés és a hűtés kivételt képezhet e követelmény alól.

3. A számlán feltüntetendő minimális információk

A tagállamok biztosítják, hogy a tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuló számlák esetében a számláikon vagy azokhoz csatoltan az alábbi információk egyértelmű és érthető módon a hasznosító fogyasztók rendelkezésére álljanak:

- a) az aktuális tényleges árak és a tényleges energiafogyasztás vagy a teljes fűtési költség és a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékek;
- b) az alkalmazott energiahordozó összetételére, valamint a kapcsolódó éves üvegházhatásúgáz-kibocsátásra vonatkozó információk, többek között a távfűtés illetve a távhűtés hasznosító fogyasztóinak esetében is, továbbá az alkalmazott különböző adók, illetékek és tarifák ismertetése. A tagállamok korlátozhatják az üvegházhatásúgáz-kibocsátással kapcsolatos információszolgáltatási követelmény hatályát oly módon, hogy az csak az olyan távfűtési rendszerekből való szolgáltatásokra vonatkozzon, amelyek teljes névleges bemenő hőteljesítménye meghaladja a 20 MW-ot;

- c) a hasznosító fogyasztó tényleges energiafogyasztásának és az előző év ugyanezen időszakában mért fogyasztásnak az összehasonlítása a fűtés és a hűtés tekintetében, grafikus formában, az éghajlati viszonyok szerinti kiigazítással;
- d) a végső felhasználók szervezetei, energiaügynökségek vagy hasonló szervek elérhetőségi adatai, beleértve a weboldalak címeit is, ahol hozzáférhető a rendelkezésre álló energiahatékonyság-javító intézkedésekre, az összehasonlításhoz használható végfelhasználói profilokra és az energia-felhasználó berendezések objektív műszaki leírására vonatkozó információk;
- e) a tagállamokban alkalmazandó, vonatkozó panasztételi eljárásokkal, az ombudsman által nyújtott szolgáltatásokkal vagy alternatív vitarendezési mechanizmusokkal kapcsolatos információk;
- f) egy átlagos normál vagy viszonyítási alapként figyelembe vett, ugyanazon felhasználói kategóriába tartozó hasznosító fogyasztóval történő összehasonlítások. Elektronikus számlák esetében az ilyen összehasonlítások interneten is elérhetővé tehetők, a számlákon belüli hivatkozás révén.

A nem a tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuló számláknak egyértelmű és érthető magyarázatot kell magukban foglalniuk a számlán szereplő összeg kiszámításának módjára vonatkozóan, továbbá tartalmazniuk kell legalább a d) és az e) pontban említett információkat.”

5. A IX. melléklet 1. részének negyedik bekezdésében a g) pont helyébe a következő szöveg lép:

„g) Gazdasági elemzés: A hatások számbavétele

A gazdasági elemzésekben figyelembe kell venni minden vonatkozó gazdasági hatást.

A tagállamok a döntéshozataluk során értékelhetik és figyelembe vehetik a költségeket és az energia-ellátás megnövekedett rugalmasságából, valamint a villamosenergia-hálózatok optimálisabb működéséből eredő energiamegtakarítást az elemzett forgatókönyvekben, beleértve a csökkentett infrastrukturális beruházásokból adódóan elkerült költségeket és az így nyert megtakarításokat.

Az első bekezdésben említett költségek és hasznok legalább az alábbiakat foglalják magukban:

i. Hasznok

- Kibocsátás értéke a felhasználó számára (fűtés és villamosenergia)
- Külső hasznok, például a környezeti, üvegházhatásúgáz-kibocsátással kapcsolatos, továbbá egészségügyi és biztonsági hasznok, a lehetséges mértékben
- Munkaerőpiaci hatások, energiabiztonság és versenyképesség, a lehetséges mértékben;

ii. Költségek

- A létesítmények és felszerelések tőkeköltségei
- A kapcsolódó energiahálózatok tőkeköltségei
- Változó és rögzített műveleti költségek
- Energiaköltségek
- Környezeti, egészségügyi és biztonsági költségek, a lehetséges mértékben
- Munkaerőpiaci költségek, energiabiztonság és versenyképesség, a lehetséges mértékben.”

6. A XII. melléklet első bekezdésének a) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„a) megalkotják és nyilvánosságra hozzák standard szabályzatukat az újonnan belépő, nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó energiát előállító energiatermelőknek az összekapcsolt hálózatba történő bekapcsolásához szükséges műszaki átalakítások – például hálózati csatlakozások, a hálózat megerősítése és új hálózatok bevezetése, a hálózat működésének javítása és a hálózati szabályzat megkülönböztetésmentes végrehajtása – költségeinek viselésére és megosztására vonatkozóan;”.